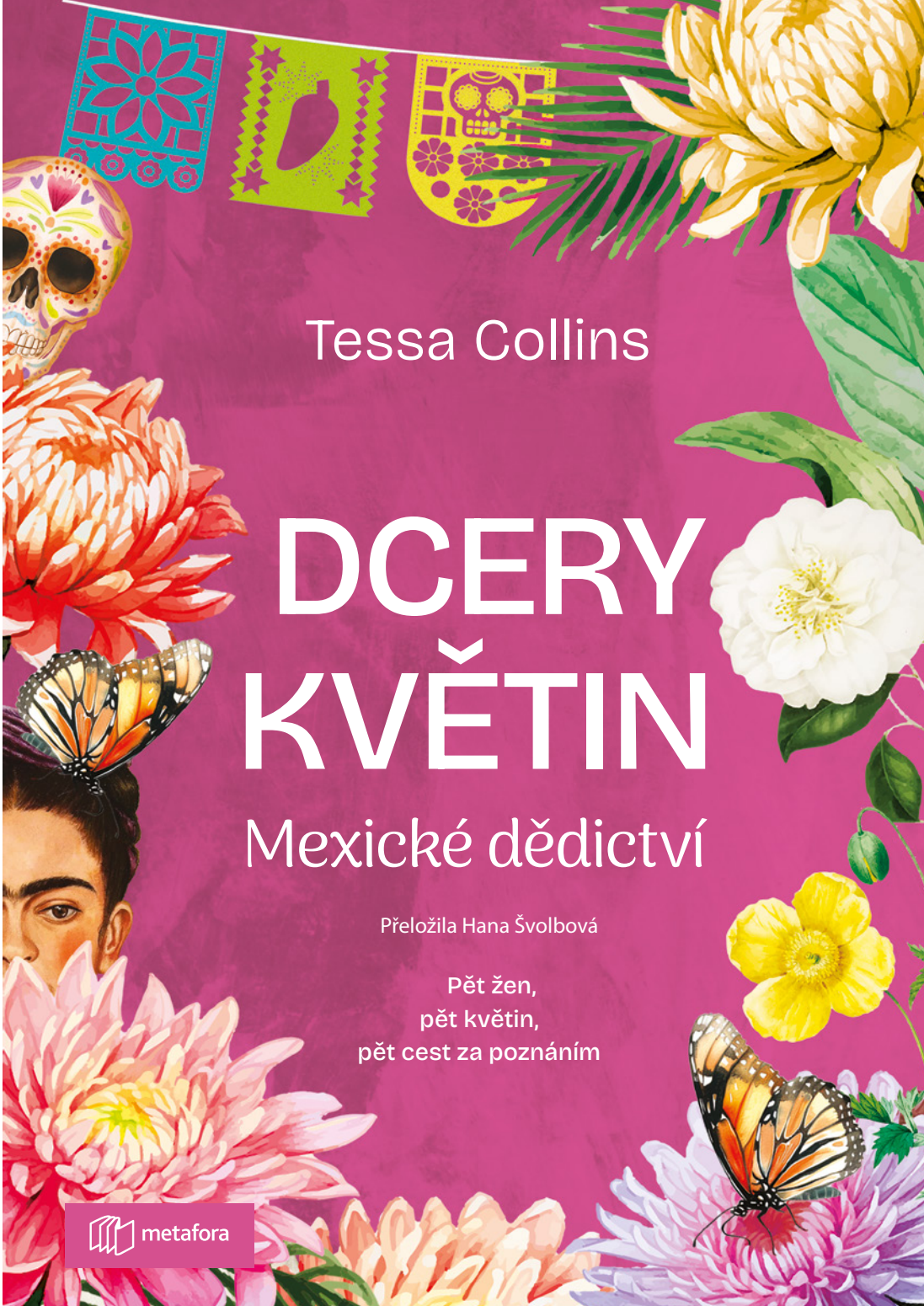

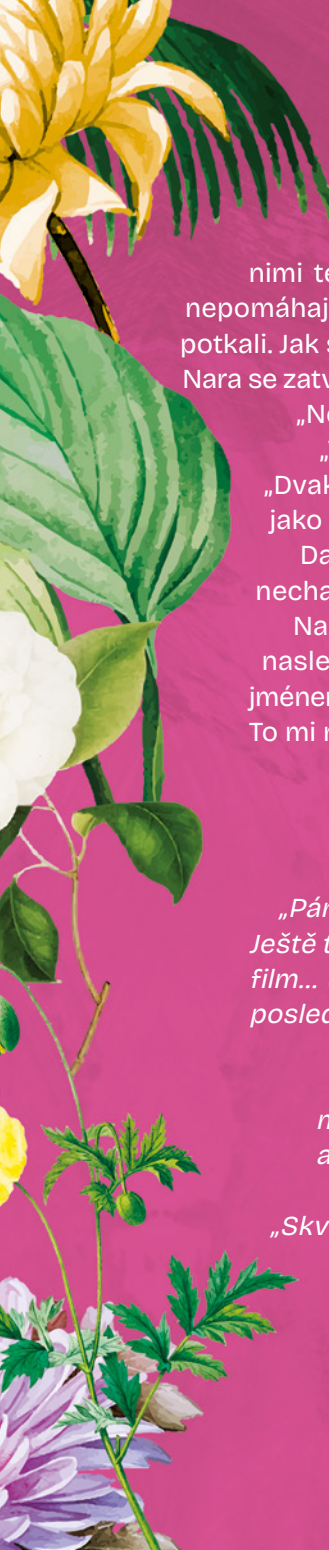
Tessa Collins

DCERY KVĚTIN

Mexické dědictví

Přeložila Hana Švolbová

Pět žen,
pět květín,
pět cest za poznáním

Ukázka z knihy:

Potom odložila dopis vedle náušnic a odhodlaně prohlásila: „Poletím do Mexika. Najdu svého otce a zeptám se, co se tehdy stalo. Proč mámu nechal, aby se vrátila do Anglie. Chci zjistit, co se mezi nimi tenkrát odehrálo. Ty jeho šifrované náznaky mi nijak nepomáhají. Určitě mi dokáže o mámě něco říct. Kde se poprvé potkali. Jak se poznali. Chci vědět všechno, každíčký detail.“

Nara se zatvářila nedůvěřivě. „Dalie, víš, kolik má Mexiko obyvatel?“
„Několik milionů?“

„Víc než sto dvacet milionů,“ opravila ji váhavě Nara. „Dvakrát tolik co Velká Británie.“ Krátce se odmlčela. „To je jako bys tady v Británii chtěla najít nějakého Jamese.“

Dalia cítila, jak v ní roste zlost. „Takže mi radíš, abych to nechala plavat?“

Nara si povzdechla. „Zlato, já nevím. Ale odjet do Mexika naslepo jen s křestním jménem, velmi běžným křestním jménem, které nosí pravděpodobně tisíce Mexičanů... To mi nepřipadá úplně... rozumné.“

„Páni! Tohle byl tedy senzační začátek nové knižní série. Ještě teď, po dočtení knihy, se mi děj v duchu odehrává jako film... Skvělý feel-good román, který mě bavil od první do poslední stránky.“

„Působivé prostředí straobylých mayských měst a mnoho zajímavých poznatků o mayské, ale i mexické kultuře.“

„Skvělá četba, doporučuji obzvlášť na dovolenou!“

– ohlasy čtenářů na Thalia.de

DCERY KVĚTIN

DCERY KVĚTIN

Mexické dědictví

Tessa Collins

DCERY KVĚTIN

Mexické dědictví

Přeložila Hana Švolbová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Copyright © by Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin

Published in 2024 by Ullstein Taschenbuch Verlag

Translation © Hana Švolbová

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-980-5 (ePub)

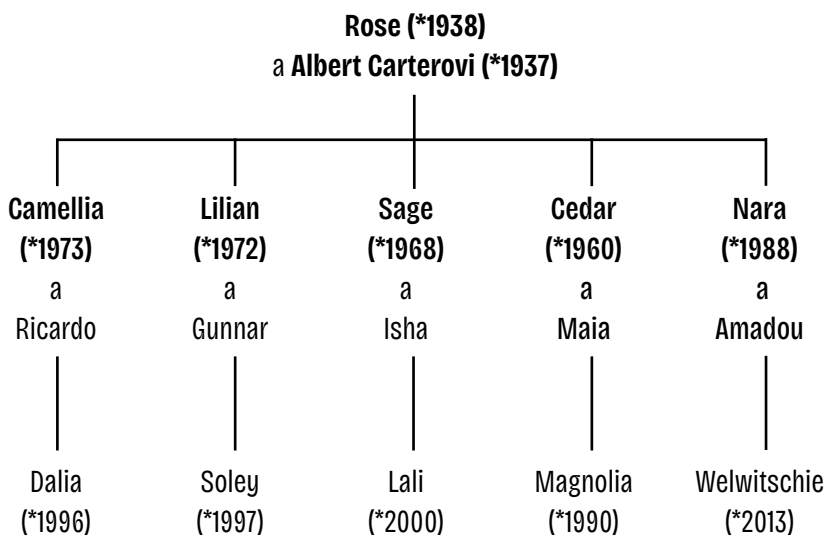
ISBN 978-80-7625-979-9 (pdf)

ISBN 978-80-7625-920-1 (print)

Mým dětem

RODOKMEN

„Květiny jsou nejkrásnější slova přírody.“

Johann Wolfgang von Goethe

Prolog

Cornwall

Rose mhouřila oči proti oslepujícímu slunci. Dopoledne nepřetržitě mrholilo a nad krajinou ztěžka ležel vlhký závoj, avšak přesně k odpolednímu čaji počasí konečně projevilo slitování. Šedá srpnová obloha ustoupila modři bez mráčku, v níž zazářila květinová nádhera zahradnictví Blooming Hall.

Lilian a Nara, nejstarší a nejmladší dcera, se na celé odpoledne zavřely do kuchyně, aby své matce Rose nachystaly k pětaosmdesátým narozeninám bohatou hostinu. Jemnou jehněčí pečínku s dušenou karotkou a růžičkovou kapustou si dali v salónu starého panského domu a potom přešli na terasu. Slavnostní tabule by dělala čest i pětihvězdičkové restauraci.

Lilian na oslavu vyndala ze skříně bílý ubrus od Albertovy maminky. Jemnou tkaninu z pevného lnu lemovala umělecká výšivka. Elegantní kousek byl starší než Rose sama, ale kdoví, kolik narozenin jí ještě bude dopřáno. Oslavy je třeba prožívat se vším všudy, především v jejím věku.

V nitru se jí rozléval stesk, protože to byly první narozeniny bez jejího milovaného muže Alberta. Celé týdny se obávala okamžiku, kdy se probudí do dnešního dne. Představovala si, jaké to bude, až

jí nepřinese snídani do postele, jak to dělal desítky let, a až bude muset poprvé začít tento výjimečný den bez jeho něžného objetí. Albert jí neuvěřitelně chyběl. Každý den, každou hodinu, každou minutu, každíčkou vteřinu.

Rose věděla, že měla velké štěstí, když muže svých snů poznala a zamilovala se do něj už před tolika desítkami let. Nepochybovala o tom, že směla prožít něco, co mnoha jiným lidem nebylo dopřáno za celý život. O to bolestněji ji jeho smrt v uplynulém roce zasáhla. Večer si šli společně lehnout a on ji jako každý den během posledních šedesáti let letmo políbil na rty. „Dobrou noc, moje překrásná Rose.“ Byla to poslední slova, která jí řekl.

Někdy v noci mu přestalo bít srdce. Albert zemřel pokojně ve spánku. Bez bolestí, bez nekonečného chřadnutí. S otevřenou myslí, kterou se vyznačoval až do konce. Přesně jak si to přál. Přesto, když Rose ráno zjistila, že ji Albert navždy opustil, nebyla k utišení. Přemýšlela, jak dál vést život naplněný bezmeznou důvěrou a nádhernými okamžiky s manželem. Připadalo jí to jako věčnost, než opět dokázala pocítit nějakou radost.

Zadumaně klouzala pohledem po terase. V období po Albertově smrti Rose podržela rodina. Všichni tu byli pro ni. Její děti a vnučky necouvly před žádnou námahou, aby v Rose opět vzbudily chuť do života. Vyvažovaly jí a přemlouvaly ji k výletům, do nichž se Rose zprvu vůbec nechťelo, ale později byla pokaždé ráda, že jela s nimi, protože šlo o drobné krůčky zpět do života. Vnučka Soley jí věnovala píseň a další vnučka Dalia dnes ráno dokonce převzala Albertovu úlohu a přinesla Rose do postele slavnostní snídani.

Zpětně Rose pociťovala velkou vděčnost. V dětství a mládí to opravdu neměla lehké. Musela bojovat, překonávat překážky a několikrát začít od začátku. Teprve když poznala Alberta, všechno se rázem obrátilo k lepšímu a dostalo se jim velkého štěstí, že se jim narodilo pět skvělých dětí.

Při vzpomínce na zesnulou dceru Camellii si Rose nenápadně setřela z koutku oka slzu. Žádné dítě by nemělo zemřít dřív než jeho rodiče, přesto té tragédii nedokázali zabránit. Ačkoli od její smrti uplynulo už dvacet osm let, bolest z hrozné ztráty pořád ležela hluboko v srdci.

„Tak co, babi, jak ti chutná narozeninový dort?“ zeptala se Dalia a mrkla na ni.

Rose se přemohla k úsměvu. „Báječně. Jsi úžasná cukrářka.“

„Děkuju, to mě těší,“ řekla Dalia a dál si povídala se svou nejmladší sestřenicí, jedenáctiletou Welwitschie, Nařinou dcerou.

„Mami, dáš si ještě čaj?“ Vedle Rose stála Lilian, držela bílou porcelánovou konvici a tázavě se na matku dívala.

Rose zvedla hlavu. „Jestli na to není příliš brzy, dala bych si raději trochu cideru.“

Rosin nejstarší syn Cedar, který seděl hned vedle ní, sestru obdařil širokým úsměvem. „Mámě je pětasmadesát jen jednou. Čaj přece může pít každý den.“

Lilian protočila panenky, zavolala však přes rameno směrem ke dveřím na terasu: „Gunnare, přineseš, prosím, dvě láhve cideru, až se budeš vracet?“

Z nitra domu se ozvalo nezřetelné mumlání.

„To zřejmě znamenalo ano,“ vysvětlila Lilian se smíchem a opět se posadila vedle své dcery Soley.

Rose si vnučku se světle plavými vlasy a jemnou pletí zamyšleně prohlížela. Soley dosáhla úspěchu jako zpěvačka už nezvykle brzy, a přestože se Rose v její hudbě moc nevyznala, kouzlo v hlase své vnučky poznala. Dneska ovšem působila roztržitě a nervózně, když si tlumeným hlasem povídala se svou matkou.

Rose měla dojem, že Soley podobně jako její sestřenice Dalia a Lali ještě nenašla své poslání, svou cestu. Na rozdíl od Magnolie, která zřejmě přesně věděla, co je v jejím životě důležité, působily tři mladší vnučky nejistě, bezradně a ztraceně.

Zatímco Rose pohledem přelétala po usedlosti s téměř nekonečně dlouhými květinovými poli, zářivě zelenými loukami a barevně kvetoucí zahradou, zamyslela se nad svou rodinou. Mohla by být její vina, že ty mladé ženy ještě nenašly své štěstí? Samozřejmě, Soley si užívala slávu, pozornost a výsady, kterým se těšila jako „hvězda“. Kdo by to tak v jejím mladém věku neměl? I Dalia dávala do práce srdce i duši, když pro zahradnictví vymýšlela nové reklamní kampaně. Lali se zase dokázala hodiny zabývat bylinkami a vůněmi léčivých rostlin, které pěstovali a prodávali v Blooming Hallu. Rose ji často pozorovala, když se vnučka potulovala mezi záhony a skleníky. A přesto se zdálo, že se ty tři ještě hledají. Rose měla z rozhovorů s mladými ženami dojem, že slyší podvědomou nespokojenost.

Podívala se na Maiu, Cedarovu ženu. Když se včera večer všichni společně vydali na procházku po rozsáhlém pozemku, působila tak zranitelně a nejistě. Jak sebevědomě proti tomu vystupovala její dcera Magnolia! Co by řekl Albert, kdyby uplynulé dny strávil s rodinou? Rose sevřela rty. Přesně věděla, co by jí poradil, a sice to, k čemu ji nabádal už dlouho. Už by měla konečně přestat s tím tajnůstkářením. Lži, klamání a podvádění Albert z duše nesašel. Zejména v rodině pro něj byly velmi důležité otevřenost a upřímnost.

Byla však Rose skutečně lhářka? Když ji zaplavily vzpomínky, krátce zavřela oči. Celá léta chtěla jen chránit rodinu. Své děti, snachy a zetě, vnoučata. Leccos zamlčela, aby se vyhnula lítosti svých blízkých. Přitom nikdy nezamýšlela nic zlého. V mnoha případech by se pravda prostě neposlouchala dobře a ostatní by ji museli přijmout a vyrovnat se s ní. Rose nelhala a nepodváděla. Nikdy. Především vůči Albertovi byla vždycky upřímná. Její muž byl jediný, kdo o ní věděl všechno. Mezi nimi neexistovala žádná tajemství. Až do posledního dne.

„Mami, že je dneska krásný den!“

Rose otevřela oči. Nara na ni upírala povzbudivý pohled.

„Je to nádherný den, Naro. Díky vám jsou moje narozeniny výjimečné. Ze srdce vám za to děkuju.“ Jakmile si všimla, že i ostatní přerušili hovor a dívají se na ni, odkašlala si. „Když už všichni posloucháte, chtěla bych vám říct, jak moc jsem šťastná, že jste sem přijeli.“ Rose pátrala po Cedarově pohledu. „Velmi si vážím toho, že jste kvůli tomu podnikli dlouhou cestu až z Kalifornie.“ Vztáhla pravou ruku k nebi. „Albert nás shora určitě sleduje. A na odpoledne nám dokonce daroval nejlepší cornwallské počasí. Možná je to jeho způsob, jak mi poblahopřát.“ Rose se usmála. „Chybí mi každý den, ale těší mě, že tu mám dneska vás.“ Pozvedla sklenici plnou cideru, kterou jí připravil Gunnar, a její příbuzní si na ni přípili.

„Na tebe, mami!“

„Na nejlepší babi na světě!“

„Na tebe, babičko!“

V tu chvíli Rose necítila nic jiného než hluboký vděk. Její rodina je zdravá, vnučky jsou na nejlepší cestě postavit se na vlastní nohy. Navíc žije ve skutečném ráji.

Rose své zahradnictví milovala, milovala Blooming Hall, starý panský dům. Celý život mohla dělat to, z čeho měla největší radost. Pěstování nových rostlin, péče o choulostivé byliny a všechny činnosti spojené se zahradničením v ní vyvolávaly hluboké uspokojení. Našla své místo. Až dodnes.

Zadumaně hleděla na záhon, do nějž zasadila rostliny pro svou rodinu. Bylinky, květiny, stromy a rostliny všeho druhu jí v nejtěžších dnech života vždycky poskytovaly útěchu. Jejich omamná vůně a poklidná energie provázely Rose už od nejranějšího dětství. S květinami si odjakživa báječně rozuměla.

„Babi, ještě jsi se mnou chtěla vybrat kytičky do školy.“ Welwitschie se naklonila přes stůl a vyčkávavě se na ni dívala.

„Dnes ne, zlato,“ napomenula dceru jemně Nara. „Dneska je den na babiččinu počest.“

„Jen ji nech, Naro.“ Rose na nejmladší vnučku kývla. „Co říkáš na to, že bychom se později s Lali a Soley podívaly, které květiny se na vaši slavnost hodí nejlépe?“

„Já jdu taky,“ oznámila Dalia. „Přece jen mám na tu oslavu navrhnut reklamní poutač.“

Rose přikývla. „Samozřejmě.“

„Nebude to na tebe moc, mami?“ Lilian se ve tváři objevil ustaraný výraz.

„Ještě neumírám,“ odvětila Rose suše.

Lilian si povzdechla: „Jak myslíš.“

Rose souhlasně přikývla. „To teda myslím!“ Potom mrkla na Welwitschie. „Tak později,“ špitla spiklenecky.

Jakmile se kolem ní dali všichni opět do hovoru, Rose se znovu pohroužila do myšlenek. Kolik času jí asi zbývá? U Alberta viděla, jak náhle to může přijít. V jednu chvíli s ním probírala sadbu na příští sezónu, a druhý den už nežil.

Konečně s tím tajnůstkářením přestaň, jako by slyšela Albertův hlas. Měl snad pravdu? Rose si nenápadně prohlížela svou rodinu. Lilian a Gunnara, kteří už léta pracovali v zahradnictví a drželi podnik při životě, a jejich dceru Soley, jež se prozpívala do srdcí tak neuvěřitelného množství lidí. Vedle ní seděla temperamentní Dalia, kterou Rose a Albert přijali po smrti Camellie jako dceru. Pak tu byla nesmělá Lali, jež i po všech těch letech stále trpěla náhlým odchodem své matky, ačkoli její otec Sage svou dceru nade vše miloval. Rose se podívala na svého syna Cedara, který si právě povídal s Maiou. Těsně v její blízkosti seděla jejich dcera Magnolia a hovořila s Narou. Rosin nejmladší poklad Welwitschie, její sluníčko, jak malou ráda nazývala, se mezitím s velmi soustředěným výrazem snažila hrát nějakou hru vyžadující trpělivost.

Rose každého z nich milovala se všemi jejich ostny a hranami, slabostmi i přednostmi. Byli tak rozdílní jako lístky nespočtu květin, které pěstovali. Nejen navenek, lišili se i povahou. Rose měla

na lidech ráda odlišnost a rozmanitost. Každý přinášel svým způsobem nějaké obohacení. Ne vždycky se shodli, ale není život nádherný právě díky těmto rozdílným názorům a různorodým pohledům na svět?

Dobře věděla, že svým milovaným některé z těch pohledů nedopřála. Proč už dávno nevyložila na stůl všechny karty? S Albertem po boku by to bylo mnohem jednodušší. Chce si snad vzít všechna tajemství do hrobu? Komu by tím prospěla? Rose se cítila rozpolceně. Zrovna dneska se takové myšlenky nehodily a Rose poněkud rozčilovalo, že se černé svědomí ozvalo právě na její narozeniny.

„Tváříš se nějak zadumaně, mami,“ poznamenala Nara. „Myslíš na tátu?“

Rose zaváhala. Nervózně si olízla spodní ret. Nastal snad ten správný okamžik? Sešli se tu přece všichni a Rose by se ulevilo, kdyby každé své dítě a vnouče požádala o rozhovor mezi čtyřma očima a pověděla jim, co už tolik let nosí v sobě. Jenže jak by na to její rodina zareagovala? Není na celou pravdu už příliš pozdě?

Rose polkla.

„Mami?“ Lilian už také působila trochu ustaraně. „Co je s tebou?“

Ted, nebo nikdy. Anebo někdy příště. Rose obezřetně přikývla. „Ano, totiž... Vzpomněla jsem si na Alberta.“

Nara jí položila ruku na předloktí a jemně je stiskla. „Ach, mami. Je pořád s námi.“ Volnou ruku si přiložila na srdce. „Tady uvnitř.“

Rose opět přikývla. „Máš pravdu, zlato.“ Chová se jako ubohý zbabělec! „V tak báječný den nesmíme podléhat zármutku.“ Donutila se k úsměvu.

„Moc jsi tátu milovala.“ Také Lilian se Rose lehce dotkla na zádech. „Na váš společný život nemůžeš jen tak zapomenout.“

Rose znovu přepadlo černé svědomí, protože svým způsobem Alberta využila, aby nemusela mluvit o minulosti. „Hned to přejde,“ slíbila přiškrknutým hlasem.

Čekala příliš dlouho a bylo jí zřejmé, že svým dětem nezvládne povědět to, co jim celá léta tajila. Musí najít jiný způsob, jak se s nimi podělit o to, co ví. Ach, kdyby tu jen byl Albert s ní! Určitě by si věděl rady. Jenže Rose jeho varování příliš dlouho ignorovala, moc dlouho potlačovala skutečnost, že není nesmrtelná. A teď tu sedí s lidmi, které nade všechno miluje, a nedokáže být upřímná. Upřímná k sobě a upřímná k těm, kteří jí jsou nejbližší. Musí najít nějaké východisko. Ne dnes a ne zítra, ale možná příští týden nebo přespříští nebo...

1

O šest měsíců později

„Pořád tomu nemůžu uvěřit.“ Paní Conesová vrtěla hlavou. „Znám Rose už...“ naklonila hlavu a přemýšlela, „... padesát let? Od té doby, co jsem se přestěhovala do St. Ives. Ano, to už musí být tak padesát let. Přesně si pamatuju, jak se na mě tvoje babička obrátila, jestli bych nechtěla, aby se s Albertem starali o mé květiny.“ Povzdechla si. „Ach ano, mám dojem, jako by to bylo včera, a přece...“

Dalia si nedokázala představit, jaký je to pocit prožít padesát let, polovičku století. Ona sama bude muset do zbytku života vstoupit bez své babičky. Slzy zadržovala jen s námahou. „Babička byla... nejsrdečnější člověk, jakého znám.“ Polkla.

Greta Conesová ji sledovala soucitným pohledem. „Přede dvěma týdny jsem ji ještě potkala v *Three Horses*. Trochu jsme si povídaly. O té zatracené mlze, která leží nad Cornwalllem už týdny, a o další zahradnické sezóně.“ Otřela si oči. „Bude mi moc chybět.“

„Mně taky,“ odvětila Dalia plná bolesti. Babička zemřela před týdnem, avšak Dalia si stále nedokázala představit, jak to bez milované babi zvládne. Nejprve dědeček a teď, o pouhých šest měsíců později, i babička. Středobod jejího života se rozpadl během krátké doby. Cítila se tak prázdně a beznadějně jako dosud nikdy.

„Aspoň měla hezkou smrt, jestli se to tak dá říct,“ pokračovala Greta Conesová. „Uložit se k odpolednímu šlofíku a už se ne-
vzbudit... Líp si to ani nejde přát. Útěcha to samozřejmě není,
ale...“

Dalia přikývla. Byla za babiččinu poklidnou smrt vděčná. Kolik prarodičů jejích známých a přítelkyň sedí v přeplněných domo-
vech důchodců a den za dnem jen smutně přežívá? Mnozí už ani
nevědí, co je za den, nebo nepoznávají vlastní rodinu.

Zato babička mohla až do konce zůstat ve svém milovaném
domě. Až do posledního dne se procházela mezi záhony, informo-
vala se u Lilian a Gunnara o stavu zakázek a u Nary o nových rost-
linách. Měla svůj vlastní kousek zahrady, kde vysadila, pěstovala
a opečovávala rostliny svých dětí a vnuček a těšila se z nádherných
barev a rozmanitých vůní. Dalia věděla, že květiny znamenaly pro
babičku všechno. Láska rozzáří tvé srdce, ale květiny rozzáří tvůj
život, říkávala Rose s oblibou.

Dalii téměř trhalo srdce, že milovaná babička už není na svě-
tě. Už nikdy si nedá její výborné domácí bocháčky *scones*, už
nikdy si s ní v salónu či na terase nevypije její oblíbený *cornish
cream tea*.

„Pořád na tebe dává pozor,“ pokusila se ji utěšit Greta Coneso-
vá. „Rodina byla pro Rose nade vše. Byli jste její život, její největší
radost. Její štěstí.“

Dalii se sevřelo hrdlo. „Byla nejlepší,“ vypravila ze sebe s náma-
hou.

Paní Conesová opět zašla za pult svého květinářství a sáhla po
stohu návrhů, které jí Dalia vytiskla a donesla, protože stará dáma
se příliš nekamarádila s internetem a digitálními výdobytky.

„Je to moc dobrá práce, Dalie.“ Greta Conesová s úsměvem pře-
jela ukazováčkem pro svrchním výtisk. „V tomhle se vůbec ne-
vyznám, ale můj syn si myslí, že musím konečně začít držet krok
s dobou.“

„Tvůj syn má pravdu. Prezentace na internetu je dneska pro každý obchod nutností.“

Paní Conesová si povzdechla. „Spousta mých zákazníků je v mém věku. Přece vědí, jakou kvalitu u mě dostanou. Úplně nerozumím tomu, jaký má smysl zavádět tyhle moderní věci.“

Dalia se musela usmát. „Ta moderní věc, jak tomu říkáš, ti může zajistit spoustu nových zákazníků. Například mladé lidi, kteří se taky zajímají o kytky.“

Greta Conesová listovala návrhy. „Líbí se mi to. Ta webová stránka bude určitě moc hezká. A uškodit to nemůže.“

„To rozhodně ne,“ přitakala Dalia přesvědčivě.

„Dobře, tak jdeme do toho.“

Když domluvíly další kroky, Dalia se se starou dámou rozloučila a odešla z květinářství.

Jakmile stanula na ulici, poslala zprávu Naře, že je hotová. Do St. Ives, proslulého městečka umělců s mnoha galeriemi a hrnčičstvími na severním pobřeží Cornwallu, jely společně. Nara potřebovala rozvézt ještě tři palmy a Dalia té příležitosti využila, aby s paní Conesovou konečně probraly prezentaci květinářství na internetu. Dohodly se, že až budou s prací hotové, sejdou se na porthminsterské pláži.

Když Dalia dorazila na místo, poznala tetu už z dálky. Hustá mlha, která ráno ještě ležela nad krajinou, viditelně prořídla. Tu a tam bylo nad rozbouřeným mořem možné zahlédnout útržky modrého nebe. Byl příliv a přes písek se valily vysoké vlny. Na hladině tančila pěna.

Nara si Dalii změřila pohledem. „Tak co? Povedlo se?“

„Paní Conesová se pro tu moderní vymoženost rozhodla.“ Dalia se mírně usmála.

„Moderní vymoženost?“ Nara zavrtěla hlavou. „Webové stránky jsou už přece dlouho standard.“

„No jo, paní Conesové už je taky přes sedmdesát.“

Nara se do Dalie zavěsila. „Pojďme se trochu projít. V zahradnictví na mě čeká hodně práce. Potřebuju kolem sebe ještě trochu moře a v nose cítit sůl.“

Dalia potlačila smích. „Kolem sebe moře a v nose cítit sůl? Spíš kolem sebe mlhu a v očích písek.“

„Ale no tak. Jen si užijvej cornwallského počasí.“

Dalia se zhluboka nadechla. „Babička mlhu milovala. Pořád tvrdila, že krajíně dodává mystickou atmosféru.“

„A děda ji nesnášel,“ dodala Nara, když se procházely po téměř liduprázdné pláži a mhouřily oči proti větru, který jim vhněl slzy do očí. „Přestože byl poctivý Cornwallan. Zvláštní, vid’?“

Dalia pokrčila rameny. „Děda měl prostě rád slunce, zatímco babičce bylo už při pětadvaceti stupních horko. Tomu vůbec nerozumím. Za mě by v létě mohlo být klidně přes třicet.“

„Oba byli tak moc rozdílní,“ přemítala Nara a zastavila se. „A přesto na nich bylo stále vidět, jak moc se milují. Jak moc se cítí propojení. Dvě poloviny celku. Co si pamatuju, nikdy si snad neřekli zlé slovo.“

„Vzpomínáš si ještě, jak si babička zlomila nohu? Když chtěla prostříhat ovocné stromy a spadla ze žebříku?“

„Vzpomínám si. To je určitě víc než deset let.“

Dalia přikývla. „Tehdy jsem ještě chodila do školy. Je to už věčnost. Děda ji celé týdny nosil každý večer nahoru, protože nechtěl, aby spala dole sama.“

„A babička si stěžovala, že by měl především myslet na svůj věk. Prý už není žádný puberták.“ Nara se zahihňala. „Byl to pohled pro bohy.“

I Dalia se musela usmát, když si vybavila, jak babička brblala. „Tak dokonale se k sobě hodili.“

„Šťastný pár,“ konstatovala Nara tiše.

Když se Dalia podívala na Naru, spatřila v jejích očích slzy. Chytila tetu za ruku a sevřela ji.

„Jestlipak i my někdy budeme mít štěstí a prožijeme něco podobného?“ pronesla a zadívala se na moře. Vítr vši silou vrhal zpěnné vlny na pláž a Daliin obličej pokrývaly drobné kapičky. Burácení a šumění oceánu přehlušilo všechno ostatní.

„Já určitě ne,“ oznámila Nara zastřeným hlasem.

Dalia ji pohladila po ruce. „I ty si zasloužíš být šťastná. Ty předejším!“

„Ale kdeže, už jsem moc stará,“ namítl Nara, z kapsy bundy vyndala kapesník a osušila si oči.

„Moc stará...“ Dalia nesouhlasně semkla rty. „To určitě.“

Nara mávla rukou. „Mám Welwitschie. Je to moje dokonalé štěstí.“

„To máš pravdu,“ potvrdila Dalia. „Welwitschie je ta nejmilejší a nejroztomilejší dcera, jakou si lze představit.“ Něžná dívka s dlouhými kučeravými lokny byla přinejmenším tak hezká jako její matka. A také tak inteligentní.

„Zlato, co takhle čaj? Nemáš chuť na *cornish cream tea*?“ Nara vzala Dalii za ruku a tázavě se na ni zadívala.

„Na něj mám chuť vždycky, vždyť víš.“

Když se odpoledne vrátily do Blooming Hallu, nad usedlostí se opět rozprostřela hustá mlha. Už před nějakým časem se Dalia s Narou dohodly, že by interiér obchodu snesl nový vzhled, a Dalia prohlásila, že je připravená vytvořit ve svém grafickém programu nějaké obrázky návrhů nových stěn. Aby přišla na jiné myšlenky, rozhodla se teď zalézt si do jednoho ze skleníků a promyslet možné motivy. Když seděla uvnitř v teple, padl jí pohled na kaprad z Nového Zélandu rostoucí před skleníkem a neúnavně vzdorující zdejšímu větru, dešti a vlhku. Za lepšího světla by Dalia rostlinu vyfotografovala a obrázek posléze zpracovala. Určitě by to byl pěkný motiv.

Zadumaně pohlédla na skleněnou tabulku, v níž rozeznala svou tvář. Prohlížela si své dlouhé černé vlasy, olivovou pleť a rysy ve

tváři, za něž vděčila mexickému otci. A zase jednou pomyslela na to, jak moc se její vzhled liší od zbytku její anglické rodiny.

„Tak tady ses schovala,“ ozval se v tu chvíli hlas sestřenice Magnolie a vytrhl tak Dalii z přemýšlení. „Už jsme tě hledali.“

Dalia si povzdechla.

„Jen se přiznej, tys před námi utekla!“ vykřikla Soley, která se objevila za Magnolií.

Dalia si odhrnula z obličeje pramínek vlasů. „Jasně. Taková spousta lidí byla v domě naposledy, když babička slavila pětaosmdesáté narozeniny. Připadá mi, jako by to bylo včera.“

„Jsem moc ráda, že jsem tu byla ještě i na Vánoce,“ prohlásila Soley zadumaně.

„Kdy máš vlastně další koncerty?“ zajímalo Dalii.

„Za pár dní. Vystoupení v Londýně, potom v Edinburghu, Glasgow a Liverpoolu.“ Soley zaváhala. „A pak si dám pauzu. Jsem už...,“ zamračila se, „... tři měsíce na cestách. Nedovedete si představit, jak moc mi všechny ty hotelové pokoje lezou krkem.“

Magnolia přikývla. „Nad vlastní postel prostě není.“

Dalia se zvedla ze stoličky. „Stýská se vám po ní tolik jako mně?“ Hlas se jí začal třást.

Magnolia položila sestřenici ruku kolem ramen a přivinula ji k sobě. Ukázala na uličky vedoucí mezi všemi rostlinami ve sklepníku. „Pořád nemůžu uvěřit, že už se tu nebude procházet v té své červené zástěře. Vzpomínáte si, jak vždycky chytla listy mezi ukazovák a palec a promnula je? Ve tváři měla takový nepřítomný výraz. Jako by se odpoutala od vlastního těla. Jako by se ocitla v jiném světě.“ Magnolia zavrtěla hlavou. „Zní to divně, já vím. Ale jinak to popsat nedokážu.“

„Chápu, jak to myslíš,“ přidala se Dalia. „Taky pořád vzpomínám, jak jsme tu společně trávily prázdniny. Vždycky když mi babička pověděla, kdy dorazíte, bylo to pro mě...“ Polkla. „... jako Vánoce a narozeniny naráz.“

„Užily jsme si spoustu zábavy,“ přisvědčila Magnolia. „Ačkoli jako dítě jsem počasí v Cornwallu vždycky nesnášela...“ Pousmála se. „Moje kamarádky po prázdninách vyprávěly o dovolených na Havaji, v Las Vegas, v Mexiku a kde já vím ještě. A já mohla pokaždé jen říct, že jsem byla u prarodičů ve staré dobré Anglii.“ Povzdechla si. „Později jsem si ovšem žádný z těch dnů s vámi tady u babičky a dědečka nechtěla nechat ujít. Když mámě zase nebylo dobře, byla cesta do Cornwallu... moje záchrana,“ dodala lehce zastřeným hlasem.

„Jak se jí daří?“ zajímala se Dalia účastně.

Magnolia zaváhala. „Je to pořád nahoru a dolů. Přála bych si, abych jí dokázala pomoci. Víte, že jsem před mnoha lety chtěla dokonce studovat psychologii? Jen abych mámu konečně uměla vyléčit. Pokaždé když se ponoří do té temné díry, cítím se provinile kvůli tomu, že mně samotné je dobře. Někdy bych s ní prostě chtěla jen zatřást a říct jí, aby konečně otevřela oči a uvědomila si tu krásu kolem sebe. Kalifornie je fantastická.“ Odmlčela se. „A ona má dobré místo na univerzitě. Prostě ji nechápu.“ Magnolia se poškrábala na bradě. „Ale dost nářků.“

„Vídáme se moc málo,“ pronesla Dalia tiše. „Dřív jsme o sobě věděly všechno. Ale teď...“

„Takový je život,“ opáčila Soley. „Ten báječný, ztracený život.“ Ušklíbla se.

„Copak se děje?“ Magnolia probodla mladší sestřenici zvědavým pohledem.

Soley pokrčila rameny. „Nic. Všechno je v pořádku. Haly jsou plné, fanoušci mě milují. Kasička cinká.“

„A přesto nejsi spokojená,“ konstatovala Magnolia.

„Možná jsem prostě jen nevďěčná,“ mínila Soley.

„To si nemyslím,“ řekla Dalia. „Dokonce ti rozumím. Jsem na tom podobně. Zakázky neustále proudí, webovky bych mohla navrhovat čtyřicet hodin denně, jenže...“ Odmlčela se.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Dcery květin: Mexické dědictví.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.